

ΡΕΜΠΕΚΑ ΤΖΕΪΜΣ

Κρυφός
Αμαρτίας

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SWEET DAMAGE
Από τις Εκδόσεις Allen & Unwin, Αυστραλία 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κρυφές αμαρτίες**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rebecca James

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευαγγελία Δημητριάδου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Rebecca James, 2013

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Subbotina Anna/www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-496-568-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-960-496-864-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΡΕΜΠΕΚΑ ΤΖΕΪΜΣ

Κρυφές Αμαρτίες

Μετάφραση:
Ελένη Δασκαλάκη

Για τον Τσάβλι

ΑΚΟΜΗ ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΑΙ ΤΟ ΦΕΪΡΒΙΟΥ.

Στα όνειρά μου το σπίτι είναι πιο εντυπωσιακό απ' ό,τι στην πραγματικότητα· το κίτρινο, ψηλότερο και πιο επιβλητικό· οι διάδρομοι, μακρύτεροι και πιο λαβυρινθώδεις· το εσωτερικό, πιο παγωμένο και σκοτεινό απ' όσο είχε υπάρξει ποτέ. Στα όνειρά μου το Φείρβιου είναι ένα συνονθύλευμα από σκοτεινά περάσματα και σκιές, απότομες σκάλες που περιελίσσονται σε εφιαλτικούς κόμπους. Τρέχω τριγύρω στο σπίτι και νιώθω πανικό, δίχως να ξέρω αν κυνηγάω ή αν με κυνηγούν, αν προσπαθώ να δραπετεύσω ή αν θέλω να με βρουν. Το μόνο που ξέρω είναι πως μια κραυγή αντηχεί δυνατή στ' αυτιά μου – κραυγή απ' ό,τι πρόκειται να ανακαλύψω, ό,τι ξέρω ότι θα δω μόλις στρίψω στην επόμενη γωνία, ή στη μεθεπόμενη.

Μερικές φορές βλέπω και την Άννα στα όνειρά μου, περιφέρεται, φευγαλέα, σαν φάντασμα, πότε μπροστά μου και πότε πίσω μου. Και όσο και να την κυνηγάω, όσο κι αν τη φωνάζω, δεν καταφέρνω ποτέ να τη φτάσω. Εμφανίζεται για μια στιγμή, χαμογελώντας και απλώνοντας το χέρι της προς το μέρος μου, κι ύστερα εξαφανίζεται πάλι σε μια στροφή ή σε μια σκιά, σαν οπτασία ή σαν στοιχειό. Μια τολύπη καπνού, που διαλύεται στον αέρα.

Στα όνειρά μου το σπίτι έχει απειλητικές διαθέσεις, λες και τα ίδια του τα θεμέλια ενέχουν μια δύναμη μοχθηρή, που έρπει στα πατώματα, αναρριχάται στους τοίχους και μολύνει τον αέρα, αλλάζοντας τη ζωή όλων όσων εισέρχονται.

Στην πραγματικότητα, ωστόσο, δεν έφταιγε το Φείρβιου για ό,τι συνέβη. Οι άνθρωποι έκαναν τη ζημιά.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

I

«ΤΙΜ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΣΕΙΣ», λέει η Λίλα. «Να βρεις μια δουλειά της προκοπής».

«Έχω δουλειά της προκοπής», απαντώ. «Πηγαίνω, κάνω τη δουλειά μου και πληρώνομαι. Εμένα μου φαίνεται αρκετά της προκοπής αυτό».

«Εντάξει», αναστενάζει εκείνη. «Ίσως το της προκοπής είναι λάθος έκφραση. Χρειάζεσαι μια δουλειά που να σε συνηθρεί. Που να καλύπτει τουλάχιστον το νοίκι και το φαγητό σου. Μια δουλειά με την οποία θα είσαι ανεξάρτητος».

«Αυτό που στην πραγματικότητα λες» –την κοιτάζω και ανασηκώνω τα φρύδια μου– «είναι άντε σήκω και φύγε αποδώ».

«Ναι», λέει ανασηκώνοντας τους ώμους της. «Αφού το ανέφερες, δε γίνεται να μένεις εδώ για πάντα. Το να κοιμάσαι στον καναπέ μου δεν είναι ακριβώς ένα βιώσιμο μακροπρόθεσμο σχέδιο. Όχι με τον Πάτρικ εδώ». Τεντώνεται, αρπάζει το λάπτοπ της που ήταν στο τραπεζάκι, το ακουμπάει στα γόνατά της και το ανοίγει. «Και αν αρνηθείς να βρεις μια κανονική, εννοώ, μια πιο επικερδή δουλειά, θα πρέπει να σου βρούμε κάποιο είδος βρόμικης, φτηνής εναλλακτικής».

Κλείνω τα μάτια μου και ελπίζω πως κάτι θα αποσπάσει την προσοχή της. Πως θα σταματήσει να προσπαθεί να φτιάξει τη ζωή μου. Το ξέρω ότι πρέπει να βρω τις άκρες μου και έχω την πρόθεση να το κάνω. Απλώς, όχι σήμερα.

Μια στιγμή μετά, μου δίνει μια αγκωνιά. «Άκου αυτό εδώ».

Ακούγεται καλούτσικο. Και είναι στο Φείρλαϊτ». Διαβάξει δυνατά: «Μεγάλο επιπλωμένο δωμάτιο σε ευρύχωρο σπίτι. Ένας συγκατακοίτος. Εκατό δολάρια την εβδομάδα. Εκατό, Τιμ. Δε θα βρεις φθηνότερο».

Δεν απαντάω· γυρίζει τότε και με σκουντάει ξανά: «Θα τηλεφωνήσεις;»

«Θα είναι καμιά τρώγλη», λέω κακόκεφος. «Μούχλα. Αρουραίοι. Το φαντάζομαι».

«Δεν έχεις λεφτά, Τιμ», μου λέει. «Θα πρέπει να δεχτείς ό,τι μπορείς να διαθέσεις. Τρώγλη ή όχι».

Παίρνει το τηλέφωνό μου, αρχίζει να πληκτρολογεί νούμερα. «Έλα». Βάζει το τηλέφωνο στο αυτί μου, για να με αναγκάσει να το πιάσω. «Απλά ρώτησε. Δε θα πάθεις τίποτα. Μην είσαι τόσο πολύ ρεμάλι».

Απαντά ένας τύπος ονόματι Μάρκους και ανταλλάσσουμε πληροφορίες. Με ρωτάει πόσων χρόνων είμαι, αν δουλεύω και αν είμαι πρόθυμος να πάω μέχρι το Φείρλαϊτ για να δω το δωμάτιο και να γνωρίσω τη σπιτονοικοκυρά μου, ένα κορίτσι ονόματι Άννα. Αναρωτιέμαι γιατί δεν απαντά η ίδια η Άννα στο τηλέφωνο. Μου δίνει τη διεύθυνση και του λέω πως θα πάω το απόγευμα κάποια στιγμή.

«Να ρωτήσω κάτι;» λέω πριν το κλείσω.

«Φυσικά», απαντά ο Μάρκους.

«Γιατί είναι τόσο φθηνό; Τι πρόβλημα έχει;»

Η Λίλα μού δίνει μια αγκωνιά και κάνει μια γκριμάτσα. Την αγνωώ.

«Είναι ένα σπίτι μεγάλο», λέει ο Μάρκους με ήρεμη φωνή. «Πολύ μεγάλο. Πάρα πολύ μεγάλο στην πραγματικότητα για να ζει εκεί μόνο του ένα κορίτσι. Θα καταλάβεις τι εννοώ όταν το δεις. Και η Άννα είναι μόνο είκοσι χρόνων. Θα τη βοηθούσε αν έμενε και κάποιος άλλος εκεί. Δε θέλω να πω περισσότερα από το τηλέφωνο. Όταν συναντηθούμε, θα σου τα πω από κοντά. Μείνε ήσυχος, όμως, δεν υπάρ-

χει κανέναν λόγο ανησυχίας. Οι όροι είναι πολύ λογικοί».

Όροι. Ένα απειλητικό καμπανάκι χτυπά. Αναρωτιέμαι γιατί το δωμάτιο δεν είχε νοικιαστεί και συμπεραίνω πως οι «όροι» δε θα είναι και τόσο λογικοί όσο υπόσχεται ο Μάρκος. Κάποια παγίδα θα υπάρχει. Πολύ καλό για να είναι αληθινό, που λένε.

Αν και είμαι καχύποπτος με την παράλογα χαμηλή τιμή, αποφασίζω να πάω και να ριξω μια ματιά. Το αγόρι της Λίλα, ο Πάτρικ, έρχεται σπίτι και ο αέρας της εχθρότητας που διαχέεται με την άφιξή του είναι σχεδόν τόσο αποπνικτικός όσο η δυσωδία του άφτερ σείβ του. Ξαφνικά το σπίτι φαίνεται υπερβολικά μικρό. Η Λίλα έχει δίκιο. Πρέπει να μείνω κάπου αλλού. Κατεβαίνω τρέχοντας και βγαίνω στη λάβα του μεσημεριού την κατάλληλη στιγμή για να προλάβω το επόμενο λεωφορείο για το Φέιρλαϊτ.

Το σπίτι είναι τεράστιο. Χτισμένο με αμμόλιθους και τούβλα, υψώνεται σε δύο ορόφους, και είναι το μεγαλύτερο και πιο επιβλητικό στον δρόμο, που, ωστόσο, είναι όλος εντυπωσιακά σπίτια. Είναι από τα σπίτια που προσέχεις όταν οδηγείς ή περπατάς εκεί δίπλα. Που σε κάνει να αναρωτιέσαι για τους ανθρώπους που ζουν εκεί. Είναι περιτριγυρισμένο από πλούσιους πράσινους κήπους, μεγάλα παρτέρια και όμορφα δέντρα, και τόσο αναπάντεχα μεγαλοπρεπές που αναρωτιέμαι αν έκανα κάποιο λάθος. Έχει ακόμη και όνομα. Η λέξη Φέιρβιου είναι χαραγμένη με εντυπωσιακή γραμματουσειρά κατά μήκος της πινακίδας στην κεντρική είσοδο.

Ελέγχω ξανά τη διεύθυνση. Βρίσκομαι, σαφώς, στο σωστό μέρος και σίγουρα δεν είναι η τρώγλη που περίμενα να βρω.

Η μπροσινή πόρτα ανοίγει καθώς ανηφορίζω στο μονοπάτι, αλλά έξω είναι τόσο φωτεινά και στο σπίτι τόσο σκοτεινά, που δε διακρίνω αμέσως ποιος την έχει ανοίξει. Όταν

φτάνω στην κορυφή της σκάλας, ανακαλύπτω πως στο κατώφλι στέκεται ένας άντρας, πολύ προσεγμένα ντυμένος – με πουκάμισο και παντελόνι–, και με κοιτάζει αποπάνω μέχρι κάτω καθώς πλησιάζω. Είμαι ατημέλητος –με σορτς και μπλουζάκι–, και για μια στιγμή σκέφτομαι πως θα 'πρεπε να απολογηθώ, ώσπου θυμάμαι πως ψάχνω μέρος για να μείνω, δεν ψάχνω δουλειά.

Απλώνει το χέρι του. «Μάρκουσ Χάρου», συστήνεται. «Είσαι ο Τιμ;»

Είναι πιο ψηλός από μένα –θα μου ρίχνει και ένα κεφάλι–, με μαλλιά μαύρα και αδρά χαρακτηριστικά.

Ακούω βήματα από τον διάδρομο και δίπλα του εμφανίζεται μια γυναίκα. Σαν τον Μάρκουσ, ψηλή και κείνη, μελαχρινή και ντυμένη με ταγέρο.

«Αυτή είναι η αδερφή μου, η Φιόνα», λέει. «Φιόνα, αποδώ ο Τιμ».

«Είμαστε φίλοι της Άννα», μου εξηγεί η κοπέλα. «Περιμένει στην κουζίνα».

Τους ακολουθώ σε έναν μακρύ, φαρδύ διάδρομο. Τα μάτια μου χρειάζονται μια στιγμή για να προσαρμοστούν στο σκοτάδι. Το πάτωμα είναι από γυαλισμένο ξύλο, η οροφή ψηλή και διακοσμημένη με περίτεχνα γύψινα. Προσπερνάμε διάφορα δωμάτια, όλα με πόρτες κλειστές και μια τεράστια σκάλα, που οδηγεί στον επάνω όροφο. Φτάνουμε στην κουζίνα, που είναι μεγάλη, όπου και βρίσκεται και η τραπεζαρία – στο πίσω μέρος του σπιτιού. Σε αντίθεση με το μισοσκοτεινό χολ, ο χώρος εδώ είναι φωτεινός, γεμάτος παράθυρα και πόρτες με τζαμαρία, που οδηγούν στην αυλή και στον πίσω κήπο.

Ένα ξανθό κορίτσι περιμένει στην κουζίνα, καθιστή. Είναι αδύνατη και χλωμή, με θλιμμένη έκφραση. Υπάρχει κάτι ευάλωτο και ντελικάτο επάνω της, που με κάνει να αναρωτηθώ αν είναι άρρωστη.

«Τιμ», λέει ο Μάρκουσ. «Αποδώ η Άννα. Η Άννα Λόντον».

Εκείνη σηκώνεται, απλώνει το χέρι της και αμέσως το τραβάει. Λέει γεια με πολύ σιγανή φωνή και κοιτάζει το τραπέζι. Ο Μάρκουσ ειπε πως ήταν είκοσι χρόνων. Από κοντά δείχνει πολύ μικρότερη.

«Χαίρομαι για τη γνωριμία», λέω.

«Επίσης», μουρμουρίζει.

«Λοιπόν, Τιμ», λέει η Φιόνα. «Ο Μάρκουσ ειπε πως δουλεύεις σε εστιατόριο».

«Σωστά», λέω. «Στο Μάνλι. Όχι μακριά αποδώ. Δέκα λεπτά με τα πόδια το πολύ».

«Είναι η δουλειά σου σίγουρη; Δεν πρόκειται να απολυθείς στο άμεσο μέλλον;»

«Δουλεύω για τον γέρο μου», λέω. «Δεν πιστεύω να με απολύσει. Δε θα έκανε καλό στη σχέση μας».

Υποτίθεται πως αυτό ήταν αστείο, για να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα, αλλά κανείς δε γελάει. Το πρόσωπο του Μάρκουσ παραμένει ανέκφραστο. Η Άννα κοιτάζει τα χέρια της που τα σφίγγει νευρικά. Η Φιόνα χαμογελάει σφιγμένα. «Πολύ καλά», λέει. «Λοιπόν, προφανώς αρκεί η ανάκριση για την ώρα. Υποθέτω πως θα πρέπει να σε πάμε επάνω να δεις το δωμάτιο».

Ακολουθώ τους τρεις τους πίσω στο σκοτεινό χολ και στις σκάλες. Η Φιόνα προχωράει μπροστά. Εγώ βαδίζω δίπλα στην Άννα. Προσπαθώ να την κάνω να με κοιτάξει, να της χαμογελάσω, να κάνω κάποιου είδους φιλική κίνηση, αλλά εκείνη κοιτάζει συνεχώς τα πόδια της, αποφεύγοντας το βλέμμα μου.

«Το Φείρβιου κτίστηκε το 1890», εξηγεί ο Μάρκουσ ανεβαίνοντας. «Και έτσι, παρότι είναι μεγάλο και πολύ βολικό σπίτι, αισθητικά δε θα το 'λεγες μοντέρνο».

Όπως το φως, σκέφτομαι.

«Είναι σίγουρα διαφορετικό από τα περισσότερα σπίτια της Αυστραλίας», συνεχίζει. «Έχει πιο βρετανικό στιλ και σε

κάποιους δεν αρέσει. Εγώ, όμως, νομίζω πως έχει τη δική του γοητεία».

Τα πάντα στο σπίτι, συμπεριλαμβανομένης και της σκάλας, είναι μεγαλόπρεπα, πλουσιοπάροχα και προσεκτικά κατασκευασμένα. Το μέρος αξίζει προφανώς μια περιουσία, αλλά είναι, επίσης, ζοφερό και παγωμένο. Ίσως και λίγο αποπνικτικό. Έξω έχει φοβερή ζέση, ο ήλιος είναι τόσο λαμπερός που οι δρόμοι μοιάζουν σαν να τρεμοπαίζουν κάτω από τη λάμψη του, και παρ' όλα αυτά μέσα είναι σκοτεινά και δροσερά, σαν σπήλαιο· ένας εντελώς διαφορετικός κόσμος.

Φτάνοντας στον επάνω όροφο, η Φιόνα σταματά στην πρώτη πόρτα που συναντάμε.

«Υπάρχουν αρκετά δωμάτια να διαλέξεις», λέει, «αλλά αυτό είναι το πιο ωραίο».

Ανοίγει την πόρτα ενός δωματίου που ίσως και να είναι το καλύτερο υπνοδωμάτιο που είχα δει ποτέ. Μεγάλο και φωτεινό, με τόσα πολλά έπιπλα, που φαίνεται φιλόξενο αλλά όχι υπερβολικά φορτωμένο. Μπαίνοντας από το μισοσκόταδο του διαδρόμου είναι λες και βγαίνεις από σπηλιά στη λιακάδα. Οι τοίχοι είναι λευκοί, το πάτωμα, από ζεστό ξύλο. Μεγάλα παράθυρα πλαισιώνουν την εντυπωσιακή θέα του λιμανιού. Υπάρχει ένα διπλό κρεβάτι στη μία πλευρά, μια ντουλάπα στην άλλη και ένα μεγάλο, ξύλινο γραφείο χωμένο στη γωνία. Ένα χαλί, που φαίνεται ακριβό, απλώνεται στο πάτωμα.

«Δεν έχει δικό του μπάνιο», λέει η Φιόνα. «Υπάρχουν όμως τρία μπάνια στον όροφο –το ένα βρίσκεται ακριβώς απέναντι–, οπότε δε χρειάζεται να μοιράζεστε το ίδιο με την Άννα».

Σκέφτομαι το μικροσκοπικό μπάνιο που μοιραζόμουν με τον Πάτρικ και τη Λίλα τις προηγούμενες εβδομάδες, τις τούρκικες τουαλέτες που έχουν στην Ινδονησία. Ένα ολόκληρο

μπάνιο μόνο για μένα ήταν μια πολυτέλεια που δε θα μου περνούσε καν από το μυαλό.

Το ίδιο το δωμάτιο είναι χίλιες φορές καλύτερο απ' όσο θα φανταζόμουν. Στριβω για να το δω καλύτερα, μετά πηγαίνω στο παράθυρο και κοιτάζω έξω.

«Τι θέα», λέω, κουνώντας το κεφάλι μου. «Θα είναι από τις καλύτερες στο Σίδνεϊ».

«Είναι σίγουρα εντυπωσιακή», λέει ο Μάρκος, που έρχεται και στέκεται δίπλα μου. Κοιτάζει από το παράθυρο για μια στιγμή, μετά κοιτάζει το ρολόι του. Ισιώνει το κορμί του, τραβάει τις μανσέτες των μανικιών του και ενώνει τα πέλματά του με έναν απότομο, σχεδόν στρατιωτικό τρόπο.

«Σωστά. Λοιπόν, αυτό είναι το δωμάτιο», λέει. «Φιόνα. Μάλλον θα πρέπει να επιστρέψουμε στο γραφείο». Κοιτάζει την Άννα. «Υποθέτω πως μπορούμε να σας αφήσουμε τους δυο σας να τα βρείτε;»

«Φυσικά», λέει η Άννα γνέφοντας. «Να φύγετε».

«Είσαι σίγουρη;» λέει η Φιόνα. «Είσαι εντάξει;»

«Είμαι μια χαρά».

Ο Μάρκος και η Φιόνα μας χαιρετούν. Ο κρότος που κάνουν τα παπούτσια τους καθώς κατεβαίνουν τη σκάλα είναι ο μοναδικός ήχος που ακούγεται στο σπίτι. Η Άννα δε λέει ούτε λέξη. Ούτε καν με κοιτάζει. Κοιτάζει μπροστά, ακίνητη, σαν σε έκσταση. Κουνιέται μόνο όταν ο ήχος της κεντρικής πόρτας που κλείνει αντηχεί στους διαδρόμους. Κλείνει τα μάτια της και ακουμπάει το μάγουλό της. Είναι μια παράξενη, προσωπική κίνηση, σαν να έχει ξεχάσει πως είμαι κι εγώ εκεί.

«Λοιπόν», λέω. «Το μέρος είναι εξαιρετικό».

Ανοίγει τα μάτια της. «Σε ευχαριστώ».

Περιμένω να κάνει μια προσπάθεια για να ανοίξει κουβέντα, να μου κάνει μια ερώτηση κάτι ή να μου πει κάτι ενδιαφέρον για τον εαυτό της, αλλά εκείνη απλώς στέκεται, νευρική, και σφίγγει τα χέρια της.

Δεν είναι μόνο το Φείρβιου που μοιάζει σαν να έρχεται από άλλο κόσμο· το ίδιο ισχύει και για την Άννα. Ίσα που μιλάει και, όταν το κάνει, ο τρόπος της είναι τόσο επίσημος, που δείχνει αφύσικος, πιεσμένος, επιτηδευμένος. Ο τρόπος που στέκεται είναι αλλόκοτος –καμπουριάζει–, σαν να της λείπει η αυτοπεποίθηση να σταθεί ίσια και να αντιμετωπίσει τον κόσμο, σαν να θέλει να εξαφανιστεί. Τα χέρια της είναι σε διαρκή κίνηση, τα σφίγγει και τα ξεσφίγγει, τραβάει τα ρούχα της.

Είναι ξεκάθαρο ότι πρέπει να αναλάβω εγώ την κατάσταση αν θέλω να καταλήξουμε κάπου.

Το δωμάτιο είναι καλύτερο απ' ό, τι περιμένα, και έχω μπει στον πειρασμό να πω ότι θα το νοικιάσω, όσο παράξενη κι αν είναι η Άννα ή όποιες κι αν είναι οι συνθήκες, αλλά ξέρω ότι πρέπει να κάνω κάποιες ερωτήσεις. Εκατό δολάρια την εβδομάδα για ένα τέτοιο δωμάτιο είναι εξωφρενικά λίγα. Κάποια παγίδα θα υπάρξει.

«Είναι φοβερό δωμάτιο», λέω. «Και λατρεύω και το σπίτι, γενικά. Όταν, όμως, τηλεφώνησα νωρίτερα, ο Μάρκος μου είπε πως υπάρχουν κάποιοι όροι. Αυτός το είπε, όχι εγώ. Μπορώ να ρωτήσω ποιοι είναι; Οι όροι;»

Κουνάει καταφατικά το κεφάλι της και αν πριν φαινόταν απλώς πως νιώθει άβολα, τώρα πλέον είναι πασιφανές. Καρφώνει το βλέμμα της στο πάτωμα, σφίγγει με μανία τα χέρια της. Το πρόσωπό της γίνεται ροζ.

«Έχω...» Μουρμουρίζει κάτι τόσο σιγανά που δεν το ακούω.

«Συγγνώμη;»

«Έχω αγοραφοβία», λέει πολύ δυνατά.

«Αγοραφοβία;» επαναλαμβάνω. Τη γνωρίζω τη λέξη, αλλά δεν ξέρω πραγματικά τι σημαίνει. «Δεν είμαι σίγουρος...»

«Είναι μια αγχώδης διαταραχή», λέει. «Παθαίνω κρίσεις πανικού».

«Μάλιστα. Εντάξει. Κρίσεις πανικού» – χαμογελάω με

απολογητικό ύφος. «Συγγνώμη. Νιώθω λίγο ανόητος, αλλά ακόμη δεν είμαι σίγουρος ότι...»

«Δεν μπορώ να βγω. Πανικοβάλλομαι όταν φεύγω από το σπίτι».

«Δεν μπορείς να βγεις;» Προσπάθησα να μη φανώ υπερβολικά ξαφνιασμένος, αλλά δεν τα κατάφερα και πολύ καλά. «Ποτέ;»

«Δε βγαίνω καθόλου από το σπίτι», λέει.

«Αυτό θα πρέπει να είναι δύσκολο».

Ανοιγοκλείνει τα μάτια της, γυρίζει από την άλλη.

«Συγγνώμη. Δεν ξέρω τι να πω. Εννοώ, θα πρέπει να είναι ζόριο. Έχεις ποτέ...»

«Όχι», με διακόπτει. «Όχι, δεν έχω».

«Λυπάμαι. Δεν ήθελα να είμαι... Πόσο καιρό το έχεις; Πώς το αντιμετωπίζεις;»

«Το έχω εδώ και λίγο καιρό», απαντάει. «Έχω να βγω έξι μήνες».

Μια ζωή, σκέφτομαι.

«Ο Μάρκος και η Φιόνα βοηθάνε», λέει. Ανασηκώνει το πιγούνι της. «Αλλά δεν μπορούν να με βοηθάνε μια ζωή».

Μένουμε αμίλητοι για ένα λεπτό, κοιτάζοντας και οι δυο μας τη θέα. Αναρωτήθηκα πώς ήταν δυνατόν να βλέπει όλη αυτή την ομορφιά έξω, τον ήλιο και τον ουρανό, τα καράβια στο λιμάνι, κι εκείνη να είναι παγιδευμένη στο σπίτι, όλη τη μέρα, κάθε μέρα. Η σκέψη να κοιτάξεις έναν κόσμο του οποίου δεν μπορείς να αποτελείς μέρος είναι ακατανόητη για μένα. Κάτι σαν μαρτύριο.

«Εντάξει», λέω τελικά. «Οπότε χρειάζεσαι κάποιον να κάνει διάφορα πράγματα για σένα; Ψώνια; Ψωμί και γάλα και τέτοια; Αυτοί είναι οι όροι για τους οποίους μιλούσε ο Μάρκος;»

«Ναι, κυρίως αυτό», μου απαντάει. «Θα αγοράζα από το ίντερνετ τα περισσότερα πράγματα, υποθέτω. Όμως δε βο-

λεύει πάντα. Και ο Μάρκος θεωρεί πως θα πρέπει να μένει και κάποιος άλλος μαζί μου. Σε περίπτωση, ξέρεις, έκτακτης ανάγκης, ή κάτι τέτοιο. Το Φείρβιου είναι πολύ μεγάλο...» Η φωνή της σβήνει.

«Οπότε, βασικά, εσύ γράφεις τη λίστα κι εγώ σου φέρνω τα πράγματα;» ρωτάω. «Έτσι θα ήθελες να γίνεται;»

«Θα μπορούσαμε να έχουμε ένα σύστημα», μου απαντά. «Ότι σε διευκολύνει περισσότερο. Δε θα σε ενοχλώ».

Ανασήκωσα τους ώμους μου, χαμογέλασα ειρωνικά. «Νομίζω πως θα μου άρεσε το δωμάτιο. Αν εσύ πιστεύεις ότι είμαι κατάλληλος. Εννοώ, υποθέτω πως θα θέλεις να με ρωτήσεις κάποια πράγματα».

«Όχι ιδιαίτερα» – κουνάει το κεφάλι της. «Μπορείς να το νοικιάσεις, αν θέλεις. Μου φαίνεσαι πολύ νορμάλ». Για πρώτη φορά, μου χαμογέλασε. «Πιο νορμάλ από μένα, τέλος πάντων».

Κατεβαίνουμε στο ισόγειο και συζητάμε μερικές ακόμη λεπτομέρειες. Μου δίνει ένα κλειδί για την πόρτα της εισόδου, μου δείχνει πού είναι το πλυσταριό, βγαίνουμε στην πίσω αυλή. Μέχρι να φύγω, είχε φτιάξει κάπως η διάθεσή μου. Το δωμάτιο είναι φανταστικό και πολύ προσιτό, και το σπίτι βρίσκεται σε μία από τις καλύτερες περιοχές του Σίδνεϊ. Η Άννα είναι αλλόκοτη, σαφώς, κάτι, όμως, που δε με ενοχλεί. Απ' όσο μπορώ να καταλάβω, είναι απλώς ντροπαλή, λίγο αγχώδης – τίποτα το ανησυχητικό. Ίσως μάλιστα και να τη βοηθήσω, σκέφτομαι. Τουλάχιστον, θα φέρω λίγη ζωή στο Φείρβιου, θα ανοίξω τις πόρτες και τα παράθυρα, θα αφήσω το φως να εισέλθει.

**Ακόμη ονειρεύομαι το σπίτι της Άννα.
Στα όνειρά μου το σπίτι έχει κακές προθέσεις.
Στην πραγματικότητα, όμως, δεν έφταιγε το σπίτι
για ό,τι συνέβη. Έφταιγαν οι άνθρωποι και οι αμαρτίες τους...**

Ο Τιμ Έλισον νοικιάζει ένα φτηνό δωμάτιο στο Φέιρβιου, μια εκπληκτική βίλα στο Σίντνεϊ, και πιστεύει πως η τύχη του χαμογέλασε. Υπάρχει, όμως, ένας αδιαπραγμάτευτος όρος: είναι υποχρεωμένος να αναλάβει τις εξωτερικές δουλειές της εχθρικής, ασυνήθιστης και κλεισμένης στον εαυτό της ιδιοκτήτριας, της Άννα Λόντον. Μυστήρια, σχεδόν τρομακτικά πράγματα συμβαίνουν στο σπίτι τις νύχτες και ο Τιμ αναρωτιέται μήπως η επιλογή του ήταν λάθος. Σιγά σιγά, ωστόσο, τα αισθήματά του για την Άννα αλλάζουν και, όταν το παρελθόν επιστρέφει ζητώντας εκδίκηση, ο Τιμ βρίσκεται άθελά του παγιδευμένος στη δίνη.

**Ένα θρίλερ με απρόοπτο τέλος,
που διαβάζεται με κομμένη την ανάσα.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-960-496-568-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15436

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ